

Ideas d'actualitat - Cambios de guión y violencia política en Estados Unidos

Tras semanas de intensa presión, el presidente de los Estados Unidos y candidato a la reelección, Joe Biden, ha anunciado que se retiraba de la contienda electoral y que daba su apoyo a su vicepresidenta Kamala Harris como nueva candidata. Esta decisión, no por esperada menos impactante, ha sido el fruto de un goteo incesante de opiniones de pesos pesados del Partido Demócrata como Barack Obama y Nancy Pelosi que aconsejaban su retirada. También ha tenido un papel decisivo el hecho de que donantes muy importantes le habían retirado su apoyo, como una muestra evidente de que el mundo de los negocios y de las finanzas ya no apostaba por su victoria. En efecto, la sensación era que con un Biden claramente disminuido los demócratas iban hacia una derrota segura y los Estados Unidos estaban condenados a ver el retorno triunfal de un Donald Trump inmune a los procesos judiciales y dotado de un aura mesiánica después del atentado fallido.

Con la retirada de Joe Biden y la posible candidatura de Kamala Harris se abren diferentes posibles escenarios que pueden redefinir el rumbo de la campaña electoral y en última instancia determinar el resultado de las elecciones. En primer lugar, el cambio de candidato puede suponer un renacimiento de las expectativas para los demócratas, ya que

la sensación de alivio ha comportado que se recaudaran más de 5 millones de dólares en poco más de una hora tras el anuncio de la retirada de Biden. En efecto, Kamala Harris es percibida por muchos votantes demócratas como una personalidad competente y seria, y presenta una gran ventaja en comparación con el actual presidente: la cuestión de la edad, que tanto daño hizo a Biden, ahora se puede girar contra Trump que, con 78 años, se ha convertido en el candidato de más edad que opta a la presidencia en la historia de los Estados Unidos. Kamala Harris también se beneficiará de un nuevo impulso cuando escoja a su candidato a la vicepresidencia, que probablemente será uno de los gobernadores demócratas más populares: Jay Pritzker de Illinois, Joshua Shapiro de Pensilvania, Gretchen Whitmer de Michigan o Andy Beshear de Kentucky.

Un segundo escenario es que después de este estallido de entusiasmo probablemente se produzca un efecto resaca ya que empezarán a surgir dudas sobre la idoneidad de la candidata dado que su trabajo como vicepresidenta ha sido poco visible y más bien mediocre. También juega en contra el hecho de que hasta ahora su imagen no es muy positiva entre los votantes independientes y de los *swing states*. Además, Kamala Harris tendrá que empezar a posicionar en temas importantes y divisores, y en algunos casos, eso comportará inevitablemente una pérdida de apoyo, como en el caso del conflicto israelo-palestino. Harris también es un producto típico de la política institucional que ha ido cambiando su posición en función de los cambios de rumbo marcados por su partido (así pasó de dar inicialmente apoyo la pena de muerte a oponerse) con lo cual ha sido a menudo etiquetada como una oportunista con mucha ambición y poca convicción, una imagen de la cual le cuesta librarse.

Finalmente, se deberá en cuenta la respuesta de los republicanos a este cambio de guion que de entrada no sirve mucho los intereses de Donald Trump, que desde el debate de finales de junio martilleaba sobre la senilidad de su oponente y lideraba las encuestas, tanto a nivel nacional como en la mayoría de estados clave. Toda su estrategia de campaña se tendrá pues de reorganizar. Probablemente un primer paso será asociar Kamala Harris a la figura de Joe Biden, insistiendo en su corresponsabilidad en las políticas que peor funcionado como es el caso de la inmigración. También es bastante probable que lo acusen de haber contribuido a esconder el estado de salud real del presidente

Así pues, los riesgos que comporta la posible candidatura de Kamala Harris son evidentes, ya que la retirada de Biden supone un hecho sin precedentes y no se sabe cómo afectará a los electores y al propio partido. Uno de los riesgos es que Harris no resulte ser la candidata adecuada y que le sea imposible ganar las elecciones, sobre todo teniendo en cuenta su escasa capacidad comunicativa, ya demostrada en los mítines durante su campaña para las primarias demócratas de 2020. Pero también es posible que su candidatura sea el revulsivo que necesitaban los demócratas. El partido se había sumido en el pesimismo después de la actuación de Biden en el debate contra Trump y el posterior atentado contra el expresidente. Dado que tanto Biden como Trump son igualmente impopulares entre la población norteamericana, Harris podría representar una enorme oportunidad para los demócratas. Otro argumento que podría favorecer a la actual vicepresidenta es la cuestión de los derechos reproductivos que se podrían convertir en un factor movilizador como ya lo fueron a las elecciones de mitad de mandato del 2022.

La renuncia de Joe Biden puede significar pues el relanzamiento de las aspiraciones del Partido Demócrata en un contexto marcado por un nivel de violencia política sin precedentes. El atentado contra el expresidente del 13 de julio supuso la primera vez en más de 40 años que alguien disparaba contra un presidente de los Estados Unidos y se añade a un momento de alta tensión política en los Estados Unidos. La foto de Donald Trump con el puño levantado y la bandera americana de fondo no sólo ha dado la vuelta al mundo, sino que ya está siendo utilizada por la maquinaria electoral republicana. Además de una fotografía icónica que fija para siempre un momento muy especial, ha servido para convertir la convención republicana en un acto marcado por ideas religiosas muy bien construidas en torno a paralelismos bíblicos y de la imagen de Trump como un mesías que ha sido salvado por la voluntad de Dios, un relato que se está extendiendo rápidamente entre las iglesias evangélicas de los EE.UU.

Los Estados Unidos encaran el proceso electoral inmersos en una crisis democrática importante en la medida en que confluyen los cuatro principales factores que provocan este tipo de crisis: polarización política, divergencias sobre quien pertenece a la comunidad política, desigualdad económica e influencia excesiva del poder ejecutivo. Unos factores que hace ocho años ayudaron a impulsar el ascenso de Trump y que explican en parte episodios como el asalto del Capitolio. En este sentido, el atentado fallido parece que ha exacerbado todavía más el discurso del expresidente que no duda en utilizar un lenguaje deshumanizador para hablar de sus antagonistas políticos y para radicalizar a sus seguidores. Hemos visto como representantes del Partido Republicano difundían la idea de que fue la retórica del presidente Biden la que provocó el ataque, cuando afirmaba que su victoria sería un golpe para la democracia norteamericana. Preocupa pues que si Trump y su equipo siguen divulgando este mensaje entre una población radicalizada y armada, eso pueda incrementar el riesgo de que se produzcan graves enfrentamientos entre partidarios de unos y otros.

Estas elecciones determinarán por qué modelo de sociedad optan los ciudadanos norteamericanos. El programa de Trump significa una auténtica contrarreforma de la política llevada a cabo por Biden durante su mandato. No sólo propone la deportación de decenas de miles de inmigrantes, sino la implantación de aranceles proteccionistas para la industria norteamericana, la revisión de las políticas iniciadas para combatir el cambio climático, una reducción del apoyo a Ucrania y un acercamiento a China. Los electores deberán decidir si prefieren que los Estados Unidos sigan defendiendo con la misma firmeza Ucrania de la agresión rusa, que las desigualdades económicas sigan disminuyendo, que se mantengan las grandes inversiones en la mejora de las infraestructuras, que el gobierno federal siga protegiendo los derechos reproductivos de las mujeres y aborde la crisis climática estimulando la transición económica hacia energías renovables, que se aumente la inversión en la fabricación de semiconductores, que se incrementen las mejoras en las leyes de inmigración y que se reequilibren los recortes de impuestos en los más ricos aprobados por Trump en el 2017.

Al fin y al cabo, las elecciones del mes de noviembre supondrán un momento crucial para la supervivencia de los valores que han definido durante mucho tiempo los Estados Unidos: el compromiso con la libertad, el respeto por el estado de derecho y la creencia que el

pluralismo es un pilar fundamental de la fuerza de la sociedad y del país..

Fotografía: CC-BY-SA-2.0 - Lorie Shaull, Biden Harris signs

Política internacional y globalización

Hugo von Essen & Andreas Umland What the China-Russia alliance means for the West

L'autor assenyala que Beijing i Moscou han anat formant progressivament una aliança antiamericana i antiliberal, amb l'objectiu de revisar l'ordre mundial actual i els estatus d'Ucraïna i Taiwan. El suport de la Xina és crucial per a Rússia, ja que pot sostenir la seva economia i els seus esforços bèl·lics a Ucraïna. Tot i que els interessos de Beijing difereixen dels de Moscou, com ara les preocupacions per les sancions occidentals, el suport sistemàtic de la Xina a Rússia suggereix que es beneficia del conflicte en curs. Això inclou avantatges econòmics com la importació de matèries primeres russes barates i l'expansió de la influència a mesura que les empreses xineses substitueixen els socis occidentals a Rússia. El poder de la Xina sobre Rússia creix amb la guerra prolongada, ja que Rússia depèn cada cop més del suport econòmic i tecnològic xinès. L'objectiu de Beijing és que Rússia no guanyi ni perdi a Ucraïna, per evitar alienar-se Occident o desestabilitzar el règim de Putin, la qual cosa perjudicaria l'accés de la Xina als recursos i als avantatges estratègics. En aquest sentit, l'autor considera que les crides de pau de la Xina són poc sinceres, atès el seu suport a Rússia i les violacions dels acords anteriors respecte a la sobirania d'Ucraïna. L'alineació de Pequín amb Moscou s'estén a donar suport a les narratives de Rússia i culpar a Occident de la guerra. Aquesta aliança, que inclou altres estats com l'Iran i Corea del Nord, sembla forta però té possibles fractures, especialment pel que fa al comportament impredecible de Corea del Nord. En darrer terme, l'autor adverteix que Occident ha de mantenir-se unit i donar suport a Ucraïna per contrarestar aquesta aliança. Una victòria d'Ucraïna, recolzada per l'ajuda occidental, és doncs essencial per contenir les ambicions revisionistes de Rússia i la Xina.

C. Raja Mohan Asian Powers Have Their Strategic Sights Set on Europe

L'article analitza el canvi significatiu en la dinàmica del poder global, destacant especialment l'ascens de les potències asiàtiques i la seva influència creixent sobre Europa, revertint segles de domini occidental que va començar amb l'arribada de Vasco da Gama a l'Índia el 1498. Aquest canvi, inicialment econòmic, ara s'estén a l'àmbit geopolític, militar i tecnològic. Si durant 500 anys, Europa i més tard els Estats Units van dominar Àsia, ara el ràpid creixement de les economies asiàtiques i les seves ambicions geopolítiques indiquen una nova era. D'altra banda, els països asiàtics, en particular la Xina, l'Iran i Corea tenen una implicació indirecta en la guerra a Ucraïna i les maniobres militars xineses a prop de

les fronteres de l'OTAN revelen encara més les creixents ambicions militars de la Xina a Europa. Paral·lelament, els líders europeus busquen cada cop més en líders asiàtics com Xi Jinping i Narendra Modi solucions diplomàtiques a conflictes com la guerra entre Rússia i Ucraïna, il·lustrant el canvi de poder estratègic. El suport de Xi a Rússia té com a objectiu debilitar la determinació occidental a Àsia, mentre que l'Índia equilibra les seves relacions tant amb Occident com amb Rússia per contrarestar la Xina. Per la seva banda, les potències asiàtiques exploten les divisions polítiques europees en benefici propi. De cara al futur, Europa s'enfronta a reptes demogràfics i militars, la qual cosa fa que la participació asiàtica en la seva seguretat és probable que augmenti. Les potències asiàtiques tenen ambicions geopolítiques més àmplies, que s'estenen més enllà d'Ucraïna a regions com el Caucas meridional i la Mediterrània oriental. A més, l'ascens econòmic d'Àsia desafia les capacitats d'innovació i producció d'Europa. Àsia oriental lidera les tecnologies avançades, mentre que l'Índia proporciona talent tecnològic. L'autor argumenta que Europa ha de superar la seva condescendència històrica cap a Àsia i implicar-se activament amb les potències asiàtiques. Reconèixer les divisions internes d'Àsia pot ajudar Europa a trobar associacions mútuament beneficioses i recuperar la influència global compartint càrregues estratègiques amb els EUA. En conclusió, l'ascens de les potències asiàtiques representa un canvi profund en la dinàmica de poder global, desafiant Europa a adaptar els seus enfocaments estratègics, militars i econòmics per mantenir la rellevància i la influència en l'escenari global.

Félix Arteaga & Luis Simón La Cumbre de Washington y el futuro de la OTAN

La cimera de l'OTAN celebrada recentment a Washington ha girat al voltant de quatre grans eixos: l'afirmació del valor de la unitat transatlàntica i els seus èxits després de 75 anys d'existència; el reforç del compromís amb Ucraïna; com aconseguir un repartiment de la càrrega més equitatiu entre aliats europeus i nord-americans, tant pel que fa a Ucraïna com al reforçament de la dissuasió i defensa del territori aliat davant de la Federació Russa; i el relleu entre el secretari general sortint, Jens Stoltenberg, i l'exprimer ministre neerlandès Mark Rutte. L'Aliança s'enfronta, 75 anys després, a la mateixa situació que en va motivar la creació: el risc de patir un atac armat. Els autors afirmen que l'anomenada guerra híbrida no és tan perillosa i tangible com va ser la Guerra Freda, però defensant-ne els valors i Ucraïna, l'OTAN afronta una doble competició militar amb Rússia i geopolítica amb els països que amenacen els seus valors i interessos. Pel que fa al repartiment de la càrrega, i l'ajuda a Ucraïna en general, destaquen la insistència dels EUA a evitar que el conflicte d'Ucraïna es consideri estrictament europeu. La Xina ha ajudat Rússia a esmorteir la pressió econòmica i política occidental des del primer moment, igual que l'Iran i Corea del Nord. Les transferències de béns i tecnologies d'ús dual han apuntalat l'agressió russa, i cal afegir les referències del president Zelensky al sabotatge xinès a la conferència de pau a Suïssa. Davant les competicions en curs, els autors argumenten que l'OTAN ha de preparar la seva defensa i la seva dissuasió reforçant-ne la coherència interna, l'estructura de forces i la capacitat de resiliència. La millora constatada en el repartiment de la càrrega coadjuva l'anterior. Els aliats van assolint els objectius de despesa i equipament i es disposen a transformar la seva capacitat industrial i tecnològica per adequar-la al risc

d'escalada militar. Perquè aquesta no es produeixi, i perquè Ucraïna continuï sent una nació lliure i sobirana, els aliats centralitzaran i planificaran els seus programes d'assistència, passant d'una gestió d'urgència a una gestió planificada i perllongada en el temps. Com sempre, i perquè les declaracions de la cimera es converteixin en realitat, afirmen que cada aliat haurà de complir els seus compromisos. Els objectius són ambiciosos i les transformacions produeixen fatiga política i social, però el que passa a Ucraïna pot ajudar els seus dirigents a liderar el compliment dels compromisos que s'han contret a Washington.

Katie Stallard America on the brink

L'autora explora la complexa dinàmica que envolta la influència política de Donald Trump i les implicacions més àmplies per a la societat nord-americana. Malgrat els seus antecedents, Trump s'ha creat una imatge de desfavorit que lluita contra el *deep State* i les elits «corruptes», apel·lant al ressentiment dels seus partidaris, que veuen els assaltants del Capitoli com a presos polítics i patriotes. Uns seguidors que consideren els problemes legals de Trump com una prova de la seva persecució per part d'enemics poderosos. En aquest context, l'intent d'assassinat del que ha estat víctima encara ha consolidat més la seva imatge de lluitador i destacats republicans com Marco Rubio veuen la seva supervivència com un senyal de protecció divina. L'autora destaca que la violència política ha augmentat des del 2016, amb un increment notable de les amenaces contra els militants dels partits i un canvi d'actituds cap a l'acceptabilitat de la violència. D'altra banda, la violència política als Estats Units no és nova, amb assassinats de presidents i líders que recorren la convulsa història de la nació. Els Estats Units han normalitzat nivells extraordinaris de violència armada, amb aproximadament 393 milions d'armes de foc a mans de propietaris civils. L'autora considera que la cultura de la por, impulsada per la violència armada, el racisme, la polarització política i l'aïllament social, crea un terreny fèrtil per als líders autoritaris. Els lideratges d'homes forts es desenvolupen amb greuges i pors, prometent ordre i grandesa enmig del caos. L'autora conclou advertint que sense un lideratge unificador els Estats Units s'enfronten a un futur d'augment de la violència política, les teories de la conspiració i la por. La selecció de Trump de JD Vance com a candidat a vicepresident suggereix que el moviment MAGA té molt de recorregut i pot conduir a l'elecció d'un president impulsat per la venjança i que es considera ungit per Déu.

Geoffrey Skelley By picking J.D. Vance for VP, Trump doubles down on Trumpism

L'expresident Donald Trump ha anunciat que el senador d'Ohio J.D. Vance serà el seu company de tiquet per a les eleccions presidencials. Vance, significativament més jove que Trump i el president Joe Biden, simbolitza el canvi del GOP cap al conservadorisme trumpista. Vance va guanyar protagonisme amb les seves memòries publicades el 2016 *Hillbilly Elegy*, on destacava les lluites de les comunitats de classe treballadora que posteriorment es van convertir en el centre de la base electoral de Trump. Inicialment crític amb Trump, la posició de Vance va canviar dràsticament amb la seva campanya al Senat del

2022, adoptant el mateix estil combatiu i populista i obtenint el seu aval. Vance és el candidat a la vicepresidència més jove des de Richard Nixon el 1952. L'elecció de Trump reflecteix la confiança en el seu lideratge actual, centrant-se a reforçar la seva marca populista en lloc d'equilibrar el tiquet amb un conservador tradicional. Pel que a les implicacions ideològiques i futures, l'autor afirma que Vance comparteix la perspectiva de Trump sobre l'ampliació dels poders executius i ha suggerit ignorar les sentències «il·legítimes» del Tribunal Suprem. D'altra banda, la seva candidatura el posiciona com un potencial líder del GOP i un possible candidat presidencial el 2028 al mateix temps que reflecteix la completa alineació del GOP amb Trump. En darrer terme, la tria de Vance per part de Trump subratlla el canvi del GOP cap a un lideratge més jove i més alineat ideològicament sota la influència de Trump, amb implicacions significatives per a la direcció i el lideratge futurs del partit.

Jennifer Merciega The Danger of Treating Politics Like War

En aquest article l'autora argumenta que l'intent d'assassinat del qual ha estat víctima Donald Trump és revelador de la violència que impregna la política nord-americana, on el conflicte sovint substitueix el discurs democràtic. Històricament, la política nord-americana s'havia entès com un procés de consens i compromís. No obstant això, la narrativa s'ha desplaçat cap a «la política és la guerra i l'enemic fa trampes», plena d'indignació, acusacions i teories de la conspiració. Aquesta retòrica erosiona la confiança en la democràcia i promou la violència. L'autora denuncia que la violència en política socava els principis democràtics, convertint els opositors polítics en enemics i abaratint els sacrificis dels soldats reals. Aquest discurs violent predomina perquè crida l'atenció i motiva els votants, però perjudica la confiança dels ciutadans i augmenta el potencial de violència real. També afirma que els mitjans de comunicació, incloses les xarxes socials, agreugen aquest problema amb la sobrerrepresentació del crim i la promoció de contingut molt emotiu i sovint fals. Això crea una «síndrome del món dolent», on la gent, especialment els consumidors conservadors de notícies, perceben el món com més perillós del que és. Malgrat una llarga història de violència, les estadístiques de l'FBI mostren que els delictes violents als Estats Units han anat disminuint des de 1991. En aquest context, el personatge polític de Trump es basa en una narrativa d'heroisme, que afirma ser l'únic que pot arreglar el sistema manipulat. La seva campanya del 2024 se centra en temes de persecució i venjança, presentant-se com un defensor del poble contra les elits corruptes. Tot i que això pot ser políticament efectiu, l'autora adverteix que socava la democràcia fomentant la indignació i la desconfiança. En última instància, argumenta que cal tornar a considerar els opositors polítics com a conciutadans més que com a enemics, fent-se ressò de la crida d'Abraham Lincoln a la unitat i l'afecte en el seu primer discurs de presa de possessió. Perquè la política hauria de tractar de resoldre problemes mitjançant la cooperació, no perpetuar un estat de conflicte i violència.

Nazanín Armanian Pezeshkian: criatura nacida del pulso entre los 'proamericanos' y 'prorrusos' en Irán

L'autora analitza les recents eleccions presidencials a l'Iran en el context de les seves relacions geopolítiques amb el seu entorn. Al maig, després de la mort del president iranià Ebrahim Raisí, Rússia va suspendre el pacte de cooperació amb l'Iran sens donar explicacions. Raisí havia buscat una estreta relació amb Putin, però la seva desaparició va deixar Moscou desorientat. Rússia ha anunciat la propera signatura d'un tractat amb l'Iran per inquietar els EUA, que manté negociacions secretes amb Teheran sobre assumptes nuclears i militars. Tot i això, la relació estratègica entre l'Iran i Rússia és qüestionable, amb crítiques per la manca d'inversió russa i l'estatus del Mar Caspi. Moscou veu l'Iran com un rival al mercat d'hidrocarburs i ha signat acords d'extracció al Caspi, marginant Teheran. Tots dos països també coincideixen a frenar la capacitat nuclear de l'Iran, protegint els interessos propis i la seguretat d'Israel. L'autora argumenta que Iran necessita una política exterior No Alineada, i unes relacions diplomàtiques amb tots els països del món, ser respectuosa amb la legalitat internacional, i protegir els interessos del poble iranià (la qual cosa és impossible sense una democràcia), en comptes de crear milícies-mercenaris d'extrema dreta d'aturats i lumpen perquè defensin els enormes negocis dels Guardians de la Revolució Islàmica convertits en un cartel gegantí en una regió devastada. Finalment, destaca que en aquests moments, a l'Iran convergeixen els interessos de la Xina, Rússia i els EUA: a ningú no li interessa la caiguda del règim actual (per falta d'alternatives), ni un atac d'Israel a un enorme país com l'Iran. Una altra cosa ben diferent és que Moscou i Bejín celebren el retorn dels EUA als conflictes del Pròxim Orient, desviant l'atenció i els recursos d'Ucraïna i de Taiwan. En darrer terme, afirma que tant Rússia com els Estats Units intentaràn impedir que Teheran entri a l'esfera d'influència de l'altre, i el més probable és que l'Iran i Ucraïna estiguin sent objecte d'«intercanvi» entre les dues superpotències.

Shira Efron & Michael J. Koplow The Palestinian Authority Is Collapsing

Des del mes d'abril, nou països —Armènia, les Bahames, Barbados, Irlanda, Jamaica, Noruega, Eslovènia, Espanya i Trinitat i Tobago— han reconegut oficialment l'estat de Palestina. Bèlgica, Luxemburg, Malta i el nou primer ministre del Regne Unit, Keir Starmer, juntament amb els partits d'esquerra a França, han indicat que aviat podrien seguir el mateix camí. Així doncs, ara 149 països i un territori en disputa reconeixen Palestina, enfront dels 165 que reconeixen Israel. Aquesta onada de reconeixements, particularment d'importants països d'Europa occidental, és impulsada per la frustració pel conflicte a Gaza i les polítiques israelianes a Cisjordània. Aquests reconeixements pretenen augmentar la sobirania palestina, el poder de negociació i les perspectives d'una solució de dos estats, ja que molts creuen que un estat palestí viable és essencial per a un alto el foc a llarg termini entre Israel i Hamàs. Tanmateix, els autors critiquen el reconeixement unilateral d'un estat palestí per augmentar potencialment la inestabilitat regional i no oferir beneficis tangibles als palestins. L'Autoritat Palestina (AP), que se suposa que governarà un futur estat palestí,

està a prop del col·lapse financer i els palestins en desconfien àmpliament. Demanen als actors internacionals que adoptin un enfocament doble: aplicar pressió política, econòmica i diplomàtica sobre Israel per aturar les ocupacions de territoris palestins i ajudar a enfortir la governança palestina abans de reconèixer l'estat. Les pressions econòmiques d'Israel, inclosa la retenció d'ingressos fiscals i l'impacte de les noves lleis d'indemnització per a les víctimes del terrorisme palestí, han tensat encara més les finances de l'Autoritat Palestina, empenyent-la cap a la insolvència. La governança interna de l'AP també es veu afectada per la corrupció i la ineficiència, la qual cosa comporta una mala prestació de serveis i un baix suport de la població. Per avançar en una solució de dos estats, els autors recomanen que els esforços internacionals se centren en reformar l'Autoritat Palestina, aturar l'expansió dels assentaments israelians i oferir suport específic per reconstruir les capacitats de l'estat palestí. Això hauria d'incloure assistència financera d'emergència i suport internacional coordinat per a diversos sectors, com ara la seguretat, l'educació i la governança municipal. Sense aquests passos, el reconeixement de Palestina podria generar falses esperances i desestabilitzar encara més la regió.

Eugene Chausovsky Whose Terms Will Set a Peace Deal in Ukraine?

Les recents propostes per posar fi a la guerra a Ucraïna presenten visions molt contrastades. El pla de pau de 10 punts del president ucraïnès, Volodimir Zelenski, presentat en una cimera de pau a Suïssa, posa l'accent en la integritat territorial d'Ucraïna i en la retirada total de les tropes russes. En canvi, l'oferta d'alto el foc del president rus Vladimir Putin, feta en una reunió del Kremlin amb els ambaixadors russos, exigeix que Ucraïna abandoni les seves aspiracions a l'OTAN i renunciï al control dels quatre territoris que Rússia va annexonar el 2022. Ambdues propostes han estat rebutjades per l'altra part. Ucraïna considera l'oferta de Putin com una «completa farsa», ja que entra en conflicte amb les condicions bàsiques de Zelensky. Rússia, en canvi, ha criticat la cimera suïssa com a «una pèrdua de temps» i ha treballat per dissuadir els països no occidentals d'assistir-hi. La guerra en curs ha arribat a un punt mort, sense que cap dels dos bàndols pugui aconseguir un avantatge decisiu. El focus del conflicte se centra ara en les quatre regions annexades: Donetsk, Luhansk, Zaporizhzhia i Kherson. El control territorial en aquestes zones serà crucial en qualsevol possible alto el foc o acord de pau. Els factors militars i logístics són fonamentals. Ucraïna s'enfronta a reptes per mobilitzar forces, però es beneficia d'una ajuda militar substancial d'Occident. Rússia, amb un exèrcit més gran, té un avantatge militar actual però no aclaparador. Ambdós països s'han infligit un dany econòmic significatiu, amb Rússia apuntant a la infraestructura d'Ucraïna i Ucraïna colpejant objectius dins de Rússia. Occident ha augmentat la pressió econòmica sobre Rússia mitjançant sancions i altres mesures, mentre que Rússia ha amenaçat amb represàlies econòmiques. A nivell intern, l'estabilitat política d'Ucraïna es podria veure afectada per les eleccions ajornades, mentre que els problemes interns de Rússia, com el motí del Grup Wagner, podrien afectar la seva estratègia. El suport diplomàtic també és fonamental. Ucraïna gaudeix d'un fort suport dels països occidentals però mot menor per part del sud global, que manté relacions amb Rússia. Rússia s'ha assegurat el suport de la Xina, l'Iran i Corea del Nord, però s'enfronta a un suport menys ferm en altres llocs. En

definitiva, l'avantatge militar actualment recau en Rússia, la pressió econòmica sobre Rússia des d'Occident es manté mentre el suport diplomàtic és mixt, amb la qual cosa els termes per a un possible acord de pau dependran de l'evolució en aquestes àrees.

Hanna Notte What Russia Wants in the Middle East

Des de l'atac del 7 d'octubre a Israel per part de Hamàs, Rússia ha estat observant de prop la situació a l'Orient Mitjà, beneficiant-se de la distracció que causa als EUA, el seu principal adversari. Rússia es va alarmar quan l'Iran va prendre represàlies contra un atac al seu consolat de Damasc amb un atac de més de 300 míssils i drons dirigits a Israel. Tot i que els Estats Units i els seus aliats van aconseguir neutralitzar aquest atac, Israel va atacar posteriorment un sistema de defensa aèria iranià a Isfahan. Ambdós països han mostrat el desig d'evitar una guerra a gran escala, però els seus atacs directes al territori de l'altre suggereixen un canvi en les regles de compromís, augmentant el risc d'escalada. L'autora afirma que per a Rússia l'augment de les tensions a l'Orient Mitjà podria tenir resultats contradictoris. D'una banda, l'escalada del conflicte podria desviar els recursos i l'atenció dels EUA d'Ucraïna, cosa que podria beneficiar els esforços militars de Rússia. Per exemple, els Estats Units han redirigit actius militars a l'Orient Mitjà, que d'altra manera podrien haver estat utilitzats a Ucraïna. L'augment dels preus del petroli a causa del conflicte regional també podria complicar la política interna dels Estats Units. Tanmateix, una guerra més àmplia a la regió també podria presentar riscos significatius per a Rússia. Aquests riscos inclouen un possible conflicte amb Síria, un debilitament del suport de l'Iran a Rússia i relacions tenses amb els estats àrabs del Golf. L'augment dels atacs israelians a Síria, on Rússia té interessos importants i bases militars, podria socavar la posició estratègica de Moscou. A més, si Israel apunta a les instal·lacions de producció iranianes, això podria afectar la capacitat de l'Iran de subministrar equipament militar a Rússia, especialment drons, que són crucials per a la campanya a Ucraïna. En cas d'un conflicte de major abast amb l'Iran, Rússia s'enfrontaria a reptes pràctics i de reputació. Probablement proporcionaria un suport limitat a l'Iran i als seus aliats per evitar la implicació militar directa. Els recursos militars propis de Rússia s'esgoten a causa del conflicte d'Ucraïna, i preferiria no participar en una guerra amb Israel o els Estats Units. En definitiva, tot i que Rússia es beneficia de la distracció actual dels recursos nord-americans i la inestabilitat regional, no li convé una guerra regional en tota regla que també pugui perjudicar els seus propis interessos. Per tant, argumenta que els Estats Units haurien de centrar-se a gestionar i contenir les tensions diplomàticament, assegurant-se que qualsevol conflicte no es descontrola i pertorbi les seves pròpies prioritats estratègiques.

R. Evan Ellis Engagement With China Has Had a Multifaceted Impact on Latin American Democracy

El posicionament de la Xina respecte de la influència global contrasta amb la de Unió Soviètica durant la Guerra Freda en tant que no desafia directament la democràcia occidental, sinó que presenta el seu propi model com una alternativa viable per als països en desenvolupament. Mitjançant la *Global Civilization Initiative*, la Xina socava subtilment

els valors occidentals alhora que promou el seu propi sistema. L'autor assevera que l'impacte de la Xina en la democràcia al Sud global, especialment a Amèrica Llatina, és polifacètic i inclou diferents aspectes: l'interès per fer negocis amb la Xina porta les entitats llatinoamericanes a autocensurar-se i evitar criticar la Xina, alterant així la narrativa pública; la Xina realitza programes de formació amb contingut autoritari per a professionals llatinoamericans, inclosos periodistes i personal militar; les solucions tecnològiques i el model de govern de la Xina impacten les decisions d'altres països sobre l'organització econòmica i política, afavorint l'eficiència per sobre de la privadesa i els drets individuals; i la Xina proporciona recursos i tecnologia als governs autoritaris sense imposar condicions polítiques, donant així suport als seus règims. Així doncs, el compromís de la Xina, tot i que no promou obertament l'autoritarisme, crea riscos implícits per a la dinàmica democràtica a Amèrica Llatina. L'autor suggereix doncs que els països llatinoamericans haurien de comprometre's amb la Xina de manera transparent i amb fortes garanties legals i institucionals per protegir els valors democràtics. Finalment, considera que els Estats Units també tenen un paper en oferir alternatives a la influència de la Xina per donar suport a la democràcia a la regió.

Mateo Jarquín El fantasma de la revolución en Nicaragua

Fa 45 anys, la Revolució Sandinista a Nicaragua va ser una fita a Amèrica Llatina en ser la primera i última vegada que l'esquerra armada va aconseguir el poder a la regió després de la Revolució Cubana del 1959. Nicaragua segueix sent un país jove, amb una edat mitjana de 24 anys davant dels 43 anys a Espanya, i cada vegada menys nicaragüencs van viure el col·lapse de la dictadura somozista, les reformes revolucionàries i la guerra contra la Contra. Per a la majoria, aquests esdeveniments són part de la història i han deixat una empremta profunda a les seves vides a través dels conflictes i la memòria tèrbola d'aquells temps. El 1979, els joves líders del Front Sandinista d'Alliberament Nacional (FSLN), amb una mitjana d'edat de poc més de 30 anys, van prometre una renovació radical en un país empobrit per una dictadura familiar. Aquests líders, inspirats en un model revolucionari que combinava pluralisme polític amb redistribució de la riquesa, van destacar internacionalment per trencar les barreres ideològiques de la Guerra Freda. Tot i això, la prioritat del FSLN durant els anys 80 va ser la justícia social sobre la democràcia, la qual cosa va portar a un fracàs en l'eradicació de la pobresa i de la desigualtat a causa de factors externs, com el suport nord-americà a la Contra, i errors interns del govern sandinista. Tot i no complir completament amb les seves promeses, la Revolució va deixar com a herència una transició cap a la democràcia liberal, formalitzada el 1990 quan el FSLN va reconèixer la seva derrota electoral, tal com ho va relatar el sandinista Sergio Ramírez a les seves memòries, Els traumes no resolts de la guerra i les promeses incomplertes van contribuir al sorgiment d'una nova dictadura sota Daniel Ortega el 2007. Ortega va prometre pau i creixement econòmic, però a canvi de la centralització del poder en ell i la seva família, evitant les mesures redistributives del passat. Les protestes del 2018, liderades majoritàriament per joves de la generació postrevolucionària, van reflectir un rebuig tant a l'orteguisme com a les mesures radicals anteriors. Aquests joves, alguns fills d'antics sandinistes i d'altres de famílies antisandinistes, van reprendre símbols de la insurrecció contra Somoza però es van distanciar de la lluita armada, optant per una

rebel·lió majoritàriament pacífica amb el lema “Una pàtria lliure per viure”. Avui Nicaragua enfronta una crisi sense democràcia ni justícia social, en part perquè el país no ha enfrontat adequadament el seu passat. La memòria de la Revolució continua polaritzant els nicaragüencs, fins i tot dins de l’oposició antiorteguista, i el passat se celebra o lamenta sense una anàlisi profunda. Els que van néixer després de la Revolució veuen el passat a través de les narratives de la seva gent gran, sense una història compartida que els ajudi a comprendre d’on vénen i, per tant, cap on van.

Catalunya, España, Europa

The Guardian On the far right in Brussels: the centre must do more than hold

Arran de les recents eleccions europees que van veure un augment del suport de l’extrema dreta, la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, ha invocat les reflexions de William Butler Yeats sobre la desintegració política per argumentar que el centre polític a Europa encara es manté ferm. Tanmateix, l’editorial de *The Guardian* adverteix que tot i que el centre pot aguantar, no està prosperant. Els principals polítics europeus s’han mostrat a la defensiva, cedint terreny a nacionalistes autoritaris com la italiana Giorgia Meloni i comproment-se en qüestions clau com els objectius climàtics i les polítiques d’asil. L’auge de partits ultranacionalistes, com ara el *Rassemblement National* de Marine Le Pen i el grup Patriotes per Europa de Viktor Orbán, ha desplaçat el Parlament Europeu cap a la dreta. Això inclou la formació d’un important bloc d’extrema dreta, malgrat les controvèrsies com l’*Alternative für Deutschland* per trobar aliats degut a les seves opinions extremistes. L’editorial argumenta que Europa necessita un enfocament més proactiu i visionari per contrarestar l’extrema dreta, més que una estratègia d’acomodació i concessió. Les forces progressistes a Brussel·les han de reconèixer que l’enfocament actual d’adaptar-se al populisme de dreta només ajuda al seu creixement. És necessària una reinvençió del centre europeu per desafiar amb eficàcia l’extrema dreta, com demostren els resultats electorals recents i la necessitat d’abordar les inseguretats econòmiques explotades pels nacionalistes.

Alexis Rodríguez-Rata El éxito de la extrema derecha envuelta en un discurso verde

Fa cinc anys, abans de la pandèmia, el moviment verd estava en el seu apogeu, amb Greta Thunberg liderant protestes i el grup verd aconseguint un rècord d’escons al Parlament Europeu. Tot i això, avui els verds han vist una caiguda significativa en el seu suport, passant de 79 a 53 escons i d’un 10% a un 7,36% dels vots. L’autor considera que la pandèmia va jugar un paper crucial en la desmobilització dels activistes verds, i l’interès pel canvi climàtic ha disminuït, mentre que l’extrema dreta ha guanyat terreny. Aquesta dreta ha integrat un discurs verd, tot i que de manera nacionalista i exclouent. Per exemple, a França, Jordan Bardella del *Rassemblement National* i el Moviment Camperol-Ciudadà als Països Baixos han adoptat postures verdes, però enfocades en els interessos locals i contra

les polítiques ambientals que perceben com a perjudicials per a l'economia i el sector agrícola. Diferents experts assenyalen que l'extrema dreta ara utilitza una retòrica verda per atraure els votants, posicionant-se en contra de l'agenda verda tradicional però a favor de polítiques que beneficiïn sectors específics. A més, la pèrdua de suport als verds també està relacionada amb la seva posició política en temes com Gaza o Ucraïna i amb l'augment d'accions radicals que han estat criticades com a "ecoterrorisme". Això no obstant, malgrat una disminució general en la prioritat del canvi climàtic per als votants, encara hi ha un consens sobre la necessitat de legislació ambiental. Tot i això, els partits verds estan lluitant per mantenir la seva rellevància davant d'una creixent ultradreta que també adopta elements del discurs verd. La tendència actual mostra un ascens de l'extrema dreta que, en incorporar una retòrica verda, està canviant el panorama polític europeu.

Frédéric Lebaron L'Europe conservatrice qui vient

Quan Ursula von der Leyen va ser escollida presidenta de la Comissió Europea el juliol de 2019, va ser vista com una figura centrista que simplement havia de seguir les tradicions burocràtiques de la UE i mantenir l'equilibri entre els principals grups polítics. Tanmateix, la pandèmia de COVID-19 i la guerra a Ucraïna han capgirat aquestes expectatives. Von der Leyen va saber aprofitar aquestes crisis per imposar canvis significatius en els àmbits de la defensa, el medi ambient i la immigració, sense ofendre massa les diferents sensibilitats polítiques europees. El seu mandat va estar marcat per notables reorientacions: després de llançar el *Green Deal* el 2020, va haver de moderar les seves ambicions davant les crítiques internes. La presidenta de la Comissió també va prendre posicions fermes contra Rússia, proposant una Europa reforçada militarment i alineada amb els interessos dels Estats Units i de l'OTAN. Va intentar avançar en la integració d'Ucraïna a la UE i va donar suport a una política de defensa europea més assertiva. El clima polític actual, amb l'auge de partits de dreta radicals i polítiques migratòries restrictives, ha portat a una Europa més conservadora i militaritzada, tot mantenint una façana d'unitat i valors comuns. Von der Leyen aconsegueix navegar entre diferents corrents ideològics, enfortint una Europa que, alhora que afirma els valors democràtics, integra també elements nacionalistes i conservadors. La seva nova presidència es caracteritzarà per un pragmatisme que aglutina interessos divergents dins de la UE, alhora que perseguirà reformes econòmiques i militars marcades per una orientació neoliberal i proteccionista.

Charlemagne Group Top recommendations for the emerging Defence Union

El Grup Carlemany, una iniciativa liderada per experts en defensa i aeroespacial, proposa una sèrie de recomanacions per millorar les capacitats de defensa de la UE. L'article destaca que la Comissió Europea hauria de centrar-se en el sector industrial de la defensa, tractant-lo com un ecosistema global alhora que aspira a l'autonomia estratègica. Les normes antimonopoli haurien de permetre la consolidació en els sectors de defensa espacial-aeronàutica, que tenen aplicacions tant civils com de defensa. També considera que són necessaris canvis institucionals per establir un Comissari de Defensa de la Unió

amb responsabilitats integrals, inclosa la supervisió de la investigació, un mercat de defensa comú i la mobilitat militar. Capacitats de Paral·lelament, caldria millorar els programes espacials de la UE (per exemple, Galileu, Copèrnic) per a aplicacions de defensa i desenvolupar nous actius espacials per a la superioritat militar, i centrar-se en tecnologies digitals per a plataformes militars i operacions espacials segures. A la vegada, posicionar la UE com a client directe dels serveis militars de doble ús i treballar per l'autonomia en l'accés a l'espai. Per això caldria augmentar significativament el pressupost de defensa de la UE per donar suport als estats membres i assolir els objectius de despesa. Això proporcionaria predictibilitat per a la indústria de defensa i fomentaria la cooperació entre els estats membres. En definitiva, el Grup advoca per importants reformes institucionals i pressupostàries per avançar en les capacitats de defensa i l'autonomia estratègica de la UE.

Alexandra Brzozowski Two years in, European Political Community struggles to stay relevant

Uns 50 líders europeus s'han reunit el 18 de juliol en el marc la Comunitat Política Europea (EPC), una iniciativa que està sotmesa a un fort escrutini pel que fa al seu propòsit i eficàcia. La cimera, organitzada pel Regne Unit, tenia com a objectiu abordar grans qüestions europees com la immigració il·legal, la cooperació en matèria de seguretat i debatre temes més amplis com la guerra de Rússia a Ucraïna i la seguretat europea. També ha comptat amb debats sobre migració, cooperació energètica i democràcia, amb assistents com l'OTAN, l'OSCE i el Consell d'Europa. L'EPC, promoguda el 2022 pel president francès Emmanuel Macron, tenia com a objectiu fomentar el diàleg polític i la cooperació entre països de la UE i no membres. Tanmateix, la seva rellevància està sent qüestionada a causa de la manca d'estructura formal, de resultats clars i de les crítiques que podria frenar l'ampliació de la UE. Alguns ho veuen com una plataforma informal útil per a debats sobre crisi, però la seva eficàcia continua sent discutida. L'autora revela l'existència de negociacions per tal de reduir la freqüència de les reunions de l'EPC i abordar reptes polítics, com ara la participació d'Hongria, on les tensions sobre la seva diplomàcia respecte d'Ucraïna poden afectar la participació en futures cimeres.

Stanislav Pavlovschi Rebuilding trust in democracy in Moldova

Les nacions postsoviètiques, inclosa Moldàvia, estan experimentant intenses lluites polítiques internes i externes. Aquesta lluita és particularment evident a Moldàvia, on els líders polítics se centren cada cop més en la integració europea i descuiden els problemes interns urgents. La guerra en curs a Ucraïna i la interferència russa han intensificat aquests debats. L'autor apunta que a Moldàvia, la decisió de la presidenta Maia Sandu de combinar les properes eleccions presidencials amb un referèndum sobre l'adhesió a la UE ha estat criticada per desviar l'atenció de les preocupacions locals crucials. El govern de Moldàvia, juntament amb els de Geòrgia i Armènia, s'enfronta a una reacció per frenar les llibertats sota l'aparença de la seguretat nacional. Aquestes accions inclouen la supressió de la llibertat dels mitjans i la detenció de dissidents polítics. Amnistia Internacional i altres crítics han condemnat la definició àmplia i vaga d'«alta traïció» utilitzada a Moldàvia, i

temen que es pugui utilitzar per silenciar l'oposició política. Això ha provocat una pèrdua important de confiança pública, amb molts moldaus que se senten desconnectats del seu govern i preocupats per la corrupció i els problemes econòmics. Per garantir un futur estable i pròsper, l'autor argumenta que els líders moldaus han de prioritzar l'abordatge de qüestions locals com la inestabilitat econòmica i la corrupció per sobre de les ambicions geopolítiques. La defensa dels drets humans i l'enfortiment del sistema de justícia són crucials per recuperar la confiança dels ciutadans i assolir els ideals democràtics associats a la integració europea.

Nathalie Tocci Georgia is on the frontline of the struggle between Russia and the west. Will its democracy survive?

L'autora destaca que a Geòrgia la polarització política s'ha intensificat, sobretot amb l'aprovació recent de la «lei russa», que obliga els grups de la societat civil a registrar-se com a agents estrangers si reben més del 20% del seu finançament de l'estranger. Aquesta llei, aprovada malgrat les protestes massives i la violència policial, amenaça amb sufocar la societat civil i els partits de l'oposició abans de les crucials eleccions del 26 d'octubre. El partit governant, Somni de Geòrgia, liderat pel multimilionari Bidzina Ivanishvili, ha abraçat cada cop més la retòrica antioccidental, acusant les forces liberals de formar part d'un «partit de guerra global» i les teories de la conspiració. Tot i perseguir oficialment l'adhesió a la UE i l'OTAN, el govern ha introduït mesures repressives, inclosa una llei controvertida que, segons els crítics, s'utilitzarà per atacar la dissidència política sota l'aparença de seguretat nacional. La UE ha condemnat la llei i ha suspès el procés d'adhesió de Geòrgia, congelant 30 milions d'euros d'ajuda. Tanmateix, els crítics argumenten que les accions de la UE han estat massa lleus i suggereixen més mesures, com ara sancions personals i la revocació dels viatges sense visat per als georgians si la repressió continua. L'oposició s'enfronta a un moment crític, amb les eleccions d'octubre vistes com una oportunitat decisiva per contrarestar l'autoritarisme i restaurar la democràcia. Destaquen l'opció entre la integració europea i la influència russa. No obstant això, el govern s'ha erigit amb èxit com a defensor de la pau contra una possible guerra, contrastant-se amb les figures de l'oposició que donen suport a Ucraïna i són percebudes com a part d'un «partit de guerra global». L'autora conclou que la situació es complica degut a una resposta occidental dividida i els forts llaços del partit al poder amb Rússia. L'oposició pretén capitalitzar la insatisfacció de la ciutadania amb el govern per aconseguir una victòria democràtica, però s'enfronta a reptes importants atès l'entorn polític repressiu i les pressions externes.

Democracia, diversidad y cultura

Amílcar Correia Como se os direitos humanos não fossem defensáveis

La decisió del nou primer ministre britànic, Keir Starmer, de cancel·lar el pla d'expulsió de sol·licitants d'asil a Ruanda, establert anteriorment pel seu predecessor Rishi Sunak, posa

de manifest la creixent polarització i els problemes ètics de la política europea. Sunak havia proposat la deportació com a mesura per desincentivar la immigració il·legal, malgrat l'oposició judicial i internacional. Les recents morts de migrants que intentaven creuar el Canal de la Mànega il·lustren la urgència humanitària del tema. L'autor critica la política de Grècia cap als migrants, acusada de greus violacions dels drets humans, inclosa la negligència en els rescats i les deportacions forçades, amb una supervisió insuficient de Frontex, l'agència fronterera de la UE, que va haver de fer front a les crítiques i a l'acomiadament del seu director per violacions dels drets humans. A més, destaca la creixent influència de l'extrema dreta a Europa, amb figures com Marine Le Pen i Viktor Orbán que promouen polítiques antiimmigració i retòrica xenòfoba. Al seu entendre, el discurs d'odi i la manca de sentències efectives reflecteixen una crisi moral i ètica de la política europea. Finalment, assenyala que a nivell mundial, l'ONU i el seu secretari general António Guterres s'enfronten a crítiques pel seu intent de mantenir la imparcialitat i defensar els drets humans en un escenari de conflictes i injustícies, posant de manifest la fragilitat del compromís global amb els drets humans.

Antoine Pecqueur Guerre culturelle à l'italienne

L'article adverteix que Gennaro Sangiuliano, ministre de Cultura en el govern de Giorgia Meloni, és conegut pels seus vincles amb organitzacions neofeixistes i pel seu enfocament conservador. Recentment ha llançat una retrospectiva de J.R.R. Tolkien a Itàlia, destacant la dimensió cristiana de les seves obres. Aquest moviment es veu com un intent del govern de reorientar la cultura italiana cap a una ideologia d'extrema dreta. El nomenament de nous líders a les institucions culturals, com Pietrangelo Buttafuoco a la Biennal de Venècia i Angelo Crespi als museus, ha estat criticat per favoritisme polític. La decisió de forçar la marxa de directors estrangers com Stéphane Lissner del Teatro San Carlo també va suscitar crítiques. L'autor denuncia que la cultura s'ha convertit en un camp de batalla ideològic sota Meloni, amb reformes i nomenaments controvertits. Assenyala que s'han produït manifestacions en contra d'aquests canvis, sobretot contra Luca De Fusco, director d'extrema dreta. Les condicions de treball a les institucions culturals es deterioren, amb retallades pressupostàries i vagues als teatres d'òpera. En darrer terme, acusa Sangiuliano i Meloni de voler reescriure la història cultural italiana segons una visió nacionalista i conservadora. Vittorio Sgarbi, exsecretari d'estat, va criticar Sangiuliano pels seus intents de revisar la cultura i va subratllar que la llibertat artística s'ha de preservar, fins i tot sota un règim antidemocràtic.

Economía, bienestar e igualdad

The Economist The world's next food superpower

Des de les pàgines de *The Economist* s'indica que l'agricultura índia ha progressat significativament des dels anys 50 i 60, quan el país depenia de l'ajuda alimentària. Actualment, és un exportador net d'aliments, però s'enfronta a grans ineficiències. Tot i tenir més terra cultivable que la Xina, la producció agrícola de l'Índia és només un terç del

valor de la Xina. L'agricultura dóna feina a gairebé la meitat de la força de treball de l'Índia, però només aporta el 15% del PIB i el 12% de les exportacions. Els incentius agrícoles es veuen distorsionats per les subvencions, donant lloc a ineficiències i degradació de la terra, sense millorar significativament els ingressos agrícoles, que es mantenen al voltant d'un terç dels ingressos no agrícoles. L'augment dels rendiments agrícoles a la mitjana mundial podria transformar l'Índia en un actor important en els mercats mundials de productes bàsics. La millora de la productivitat agrícola també podria impulsar l'economia en general generant demanda de béns i serveis i creant millors llocs de treball. Iniciatives d'èxit, com la de la vall d'Araku, demostren el potencial de l'agricultura cooperativa i el valor afegit. Allà, els agricultors han vist un augment significatiu dels ingressos en unir-se a cooperatives que milloren la qualitat dels cultius i garanteixen millors preus. Els reptes polítics persisteixen. Malgrat les promeses de duplicar els ingressos dels agricultors, accions governamentals com la desmonetització el 2016 i una reforma agrícola mal implementada el 2020 han obstaculitzat el progrés. Tanmateix, l'article afirma que els esforços recents del nou ministre d'Agricultura són prometedors, ja que durant el seu mandat a Madhya Pradesh l'estat va conèixer un creixement agrícola substancial gràcies a inversions en infraestructures i reformes. En definitiva, el progrés futur podria centrar-se a millorar el reg, l'emmagatzematge i el processament d'aliments, i augmentar la inversió en recerca i desenvolupament agrícoles. La reducció de les intervencions contraproduents del govern en els preus dels aliments i el comerç també podria beneficiar els agricultors. Transformar l'agricultura índia requerirà la creació d'un ecosistema de suport per al creixement i la innovació.

Sarah Glaser & Tim Gallaudet Fish Wars. How to Prevent Conflict Over an Increasingly Scarce Resource

El 2012, els pescadors de vieires britànics i francesos es van enfrontar en el que els mitjans van anomenar la «gran guerra de la vieira». Aquest conflicte va tensar les relacions entre les dues nacions, especialment després del Brexit, quan es va prohibir a molts pescadors francesos de les aigües britàniques. Aquest any, la prohibició del Regne Unit de la pesca d'arrossegament de fons per protegir els hàbitats marins ha provocat fortes protestes del govern francès, posant de manifest el potencial de conflictes comercials. Els autors subratllen que s'estan produint enfrontaments similars a tot el món, com es va veure en un incident de 2022 en què un vaixell de calamars xinès va evitar de manera agressiva una inspecció de la Guàrdia Costera dels Estats Units. Tot i que estan eclipsats per conflictes geopolítics de més abast, les disputes pesqueres poden augmentar significativament. La pesca, que proporciona un sosteniment crític i dóna feina a milions de persones, s'enfronta a la pressió de la sobrepesca, la mala gestió i el canvi climàtic. Aquestes pressions augmenten el risc de pesca il·legal i d'abús laboral. Els autors afirmen que una gestió eficaç de la pesca, amb el suport de dades i recursos adequats, pot mitigar aquests conflictes. Les pràctiques sostenibles i una millor governança poden transformar els caladors en zones de pau. Els responsables polítics han d'abordar els factors econòmics i ambientals que alimenten aquestes disputes, anant més enllà de mesures limitades i específiques de cada país. La cooperació internacional i les institucions sòlides són vitals per a la gestió sostenible i la prevenció de conflictes. Argumenten que els governs sovint han passat per

alt la importància geopolítica de la pesca, tractant-les com a mercaderies o com a subjectes de conservació. Una governança eficaç ha d'abordar el potencial de conflicte, integrant coneixements científics i de conservació. Una governança global més forta, una gestió cooperativa i estratègies basades en dades poden ajudar. Els responsables polítics han de valorar la pesca pels seus impactes més amplis en la salut dels oceans, el benestar humà i la seguretat, prenent accions preventives per evitar guerres de pesca que podrien tenir conseqüències econòmiques i ambientals devastadores.

Sostenibilidad y cambio climático

Lisa Pelling Climate capabilities: realising the green transition

L'estudi de la sociòleg Kari Norgaard a la ciutat noruega fictícia de Bygdaby durant un hivern inusualment càlid l'any 2001 va revelar que, malgrat la consciència del canvi climàtic, la vida diària de la comunitat no es va veure afectada en gran mesura. Les empreses dependents del turisme d'hivern van patir, però la inèrcia va prevaler. L'obra de Norgaard, «Viure en la negació», destaca la discrepància entre consciència i acció. En un estudi recent de Norgaard i Marika Palmér Rivera, van entrevistar residents de quatre comunitats rurals sueques afectades per desastres relacionats amb el clima. Contràriament a la negació, aquests residents eren molt conscients del canvi climàtic, experimentant de primera mà els extrems del clima. Tanmateix, les lluites econòmiques i l'augment del cost de la vida, agreujats per la inflació i les retallades dels serveis públics, van eclipsar les seves preocupacions climàtiques. L'estudi va revelar que, tot i que la gent és conscient del canvi climàtic, se sent impotent per actuar a causa de les limitacions financeres i la manca d'alternatives viables. Hi ha una idea generalitzada que les accions individuals són crucials, influenciades per narratives corporatives, però l'acció col·lectiva i una millor distribució dels recursos són necessàries per a un canvi significatiu. Les entrevistes també van revelar una manca de visió de com afectaria la transició verda a les seves comunitats, subratllant la necessitat de solucions creades conjuntament i capacitats millorades per fer front i contribuir a la transició. En darrer terme, el missatge és que la consciència per si sola és insuficient. Empoderar les comunitats mitjançant la redistribució de recursos i l'acció col·lectiva és essencial per abordar el canvi climàtic de manera eficaç.

Virginia Janssens Political will and collaboration can revise plastics system

Els fabricants europeus de plàstics reconeixen els reptes mediambientals que plantegen els plàstics i subratllen la necessitat dels plàstics per a moltes aplicacions i la transició cap a la sostenibilitat. Proposen una visió per a un sistema de plàstics sostenible que compleixi les demandes de la societat i doni suport a la competitivitat econòmica europea. El seu full de ruta Plàstics en transició estableix un pla per aconseguir la circularitat i les emissions netes zero per al 2050, reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle en un 28% el 2030 i augmentar l'ús de plàstics circulars al 65% el 2050. Les accions clau inclouen l'associació amb la gestió de residus per a matèries primeres circulars, el canvi al reciclatge i un millor

disseny i el desenvolupament de plàstics a partir de biomassa i carboni capturat. Tanmateix, assolir aquests objectius requereix una política de suport i un marc regulador, inversions substancials i evitar límits i prohibicions de producció que dificulten el progrés. En canvi, és crucial millorar la gestió de residus, establir objectius de contingut reciclat i invertir en reciclatge químic. La competitivitat de la indústria europea del plàstic, que ha anat disminuint al llarg dels anys, és vital per fer les inversions necessàries. La col·laboració en tota la cadena de valor dels plàstics i amb els responsables polítics és essencial per assolir els objectius del full de ruta. El full de ruta és dinàmic i demana aportacions i col·laboració contínues per adaptar i accelerar el progrés cap a un sistema de plàstics circular i zero a Europa.

Liam Keenan The global food system is owned by an ever smaller number of companies

Més de 800 milions de persones a tot el món pateixen fam i més de 2.000 milions tenen un accés limitat als aliments, malgrat la producció d'aliments suficient per alimentar tothom. Aquest desequilibri es deu en part a desastres naturals, guerres, cadenes de subministrament fràgils i desigualtat econòmica, però aquests factors no expliquen completament l'augment dels aliments ultraprocessats, les lluites financeres dels agricultors o els danys ambientals de la producció d'aliments. Un tema important és la concentració del mercat, on unes poques grans empreses dominen la producció i el subministrament d'aliments mitjançant fusions i adquisicions, reduint la transparència i la competència. Aquesta «financiarització dels aliments» veu els aliments com una inversió rendible, amb fons de pensions i gestors d'actius invertint molt per obtenir un rendiment elevat. Aquests actors financers prefereixen les fusions i adquisicions a les inversions sostenibles, la qual cosa condueix a menys empreses i més poderoses. Per exemple, quatre empreses controlen el 44% del mercat mundial de maquinària agrícola, dues controlen el 40% del mercat de llavors i quatre dominen el 62% dels productes agroquímics. Aquesta concentració afecta el poder de negociació dels agricultors, els salaris i les condicions dels treballadors i l'autonomia de les comunitats locals. Pot provocar un augment dels preus dels aliments i un augment de les vendes d'aliments ultraprocessats en mercats altament concentrats. També dificulta els esforços per abordar el canvi climàtic i promoure la producció d'aliments sostenible. Per contrarestar aquests problemes, els autors afirmen que cal millorar la regulació. La majoria de les fusions de sistemes alimentaris es produeixen dins del mateix país, oferint als governs l'oportunitat d'evitar una major concentració a nivell nacional i potencialment reduir els nivells existents. La regulació internacional és més complexa i la cimera dels sistemes alimentaris de l'ONU el 2021 no va abordar la concentració del mercat. Abordar aquest problema és crucial per a la mitigació del canvi climàtic, unes condicions laborals justes i acabar amb la fam, que requereix un canvi de poder de les corporacions per beneficiar la comunitat global.

Innovación, ciencia y tecnología

Samuel Arbesman What the Microsoft Outage Reveals

Els sistemes tecnològics són cada cop més propensos a fallades en cascada, com ara caigudes d'Internet i trasbalsos de l'aviació, com ha estat el cas fa poc amb la caiguda mundial de Microsoft. L'autor afirma que això és en gran part perquè aquests sistemes són massa complexos, construïts per nombrosos col·laboradors durant molts anys, cosa que fa que siguin difícils d'entendre o controlar completament. Els fracassos revelen la seva fragilitat, posant de manifest la necessitat de millors mètodes de prevenció. Per reduir els errors, recomana trencar els sistemes intencionadament per entendre les seves vulnerabilitats. Tècniques com el «fuzzing», que implica introduir entrades aleatòries als programes, i l'«enginyeria del caos», que prova les respostes del sistema a fallades dels components, són essencials. Netflix va ser pionera en l'enginyeria del caos amb la seva eina Chaos Monkey, millorant la resiliència de la seva infraestructura. Malgrat aquests mètodes, la complexitat dels sistemes moderns fa impossible preveure tots els errors potencials. Aquesta complexitat requereix un canvi d'enfocament: en comptes de culpar els individus dels errors de tot el sistema, l'autor conclou que hauríem de reconèixer els reptes inherents i utilitzar tècniques com l'enginyeria del caos per gestionar-los. A mesura que els sistemes interconnectats creixen, provar-los i trencar-los de manera proactiva és crucial per evitar errors en el món real.

Félix Arteaga La UE estrena cohetes: el Ariane 6 y la autonomía espacial europea

El 9 de juliol, l'Agència Espacial Europea (ESA) va llançar el coet Ariane 6 des de Kourou, Guyana francesa, marcant una fita tecnològica i estratègica per a Europa. Aquest llançament valida el disseny, la tecnologia i la funcionalitat del coet, a més de demostrar-ne la fiabilitat per transportar càrregues i confirmar l'autonomia espacial de la Unió Europea, alineada amb els seus programes espacials de sobirania tecnològica i seguretat. A parer de l'autor, l'Ariane 6 és crucial per mantenir la competitivitat europea en el mercat espacial, després de la retirada de l'Ariane 5 i l'exclusió dels coets russos. Amb un cost de 4.4 mil milions de dòlars, l'Ariane 6 involucra indústries de 13 països, liderades per ArianeGroup. Pot fer llançaments simples o dobles i adaptar-se a demandes emergents del mercat, amb versions Ariane 62 i Ariane 64, capaces de transportar diferents càrregues a diverses òrbites. La confirmació del llançament el 2024 després de diversos retards, juntament amb la liberalització del mercat europeu de llançadors, busca fomentar una nova generació de llançadors reutilitzables i sostenibles. Amb 30 contractes de llançament assegurats fins al 2029, l'Ariane 6 enfortirà la competitivitat europea al mercat global i augmentarà la resiliència del domini espacial europeu en un entorn geopolític desafiant.

Revue Conflits L'IA, ultime différenciateur géostratégique?

Des de finals de la dècada de 2010, tot i que la Xina ha estat el principal inversor mundial en intel·ligència artificial (IA), l'arribada de Chat GPT demostra la primacia continuada del sector informàtic dels EUA. Els empresaris de Silicon Valley i el govern nord-americà perceben clarament l'amenaça xinesa. Després de la caiguda de l'URSS, els Estats Units van entendre que la seva hegemonia havia de recolzar-se en actors civils independents, com ara els GAFAM (Google, Apple, Facebook, Amazon, Microsoft), més que no pas en la superioritat militar. Aquestes empreses, encara que independents, sovint cooperen amb el govern dels EUA. La Xina, tancant la seva bretxa tecnològica dels anys 2010, va sorgir amb els seus propis gegants tecnològics, els BATX (Baidu, Alibaba, Tencent, Xiaomi), que li permeten una certa autonomia. Tanmateix, restriccions com les imposades a Huawei mostren que encara depèn de les tecnologies nord-americanes, la qual cosa va portar a la Xina a desenvolupar els seus propis sistemes operatius i microprocessadors per reduir aquesta dependència. Els Estats Units mantenen la seva superioritat en IA generativa, aprofitant aquest avantatge per fer la guerra de la informació i difondre la seva visió del món. En resposta, la Xina busca desenvolupar les seves pròpies capacitats d'IA i establir associacions, especialment amb la Unió Europea, per contrarestar l'hegemonia nord-americana. La Xina fins i tot podria utilitzar la normativa europea sobre IA al seu avantatge per legitimar les seves tecnologies en el mercat europeu, tot eludint els requisits de transparència i compliment imposats a les empreses nord-americanes. En definitiva, la competició tecnològica entre els Estats Units i la Xina es refereix tant al desenvolupament tecnològic i la independència com a la influència geopolítica, on cadascú busca reforçar les seves posicions i associacions estratègiques.

The Economist The Economist, How to raise the world's IQ

L'article destaca que avui la gent és significativament més intel·ligent que les generacions anteriors, amb un coeficient intel·lectual mitjà que ha augmentat 2,2 punts per dècada des del 1948 fins al 2020, un fenomen conegut com «efecte Flynn». Aquesta millora es deu en gran part a una millor nutrició i estimulació mental. Tanmateix, l'efecte Flynn s'ha estabilitzat als països rics, on el nivell educatiu s'ha estancat, mentre que als països més pobres, molts nens encara pateixen desnutrició, la qual cosa afecta el seu desenvolupament cognitiu. A nivell mundial, el 22% dels nens menors de cinc anys pateixen desnutrició, cosa que provoca un retard en el desenvolupament del cervell, i la meitat dels nens del món pateixen deficiències de micronutrients. Una mala nutrició pot provocar una pèrdua de fins a 15 punts de coeficient intel·lectual i reduccions significatives d'ingressos més tard a la vida. La guerra, les malalties, la pobresa i els mals hàbits alimentaris són altres obstacles importants per a una alimentació adequada. Les solucions efectives inclouen enriquir els aliments bàsics amb micronutrients, donar diners en efectiu a les famílies pobres i educar els pares sobre la nutrició i la higiene. La millora de la nutrició durant els primers 1.000 dies després de la concepció és crucial per al desenvolupament cognitiu. Invertir 12.000 milions de dòlars anuals per combatre la desnutrició podria aportar beneficis significatius, millorant la intel·ligència humana i la productivitat. Ignorar aquesta oportunitat seria tant

moralment equivocat com econòmicament absurd.